

MISSA EXEQUIAL DE MN. VALENS BISABWIMANA
 Sant Pere de Torelló / 14-11-2013
 1Co 15,51-57 / Jn 14.1-6

Mons. Emmanuel Bernard, bisbe de Mbujimani (Congo),
 Sr. Arxiprest, germans sacerdots i diaques,
 Sr. Alcalde de Sant Pere de Torelló, Sr. Alcalde de Sant Vicenç de Torelló,
 Familiars i amics de Mn. Valens,
 Germans tots, fills estimats de Déu.

A les vespres del dia en què se'ns comunicava la mort del nostre estimat germà Mn. Valens Bisabwimana, l'Església feia la pregària pels difunts amb aquestes paraules: «Quan vindreu, Senyor, per ser glorificat en tots els qui han cregut, concediu la resurrecció i la vida benaurada als nostres germans difunts.» I nosaltres fèiem aquesta pregària de manera explícita per mossèn Valens que ens acabava de deixar, ja que havia estat cridat pel Pare. I és el mateix que estem fent ara en aquest temple parroquial de Sant Pere de Torelló. Preguem pel qui ha mort essent rector d'aquesta parròquia, així com de la parròquia de Sant Vicenç de Torelló i la de Sant Andreu de la Vola i de l'església de Santa Maria de la colònia de Borgonyà, en l'esperança de la vida eterna i de la resurrecció. La nostra pregària cristiana per ell, plena de caritat i de fe, s'obre a l'esperança posada en l'amor misericordiós de Déu, per tal que sigui dels cridats a la vida eterna i a la resurrecció en el dia de la manifestació plena i gloriosa de nostre Senyor Jesucrist.

Ara nosaltres preguem per ell oferint al Pare de la Misericòrdia la missa exequial en sufragi d'ell. I en aquesta mateixa hora també celebren la missa funeral per ell, a la ciutat de Gisenyi, a Ruanda, la seva mare, els seus germans, els seus familiars, el bisbe i preveres de la seva diòcesi de Nyundo. Aquí i ara, tots nosaltres som la seva família que l'acomiaem amb el dolor al cor, però també amb l'esperança en l'amor, que ens obre la mirada a la vida eterna. Quan a la mare de Mn. Valens li van comunicar la mort del seu fill, ella, dona de fe, dona forta, va dir: «Aviat ens veurem al cel.» Així amb l'horitzó de la vida eterna, del cel benaurat, és com nosaltres avui volem pregar pel nostre germà. Les paraules de Jesús en l'evangeli són clares i ens conviden en aquest moment de dolor a viure en la serenitat dels qui confien en Déu: *Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa el meu Pare hi ha lloc per a tots.* Així preguem pel nostre germà, Mn. Valens Bisabwimana, amb dolor i amb esperança.

Sí, germà nostre! Mn. Valens va demanar fa quasi quatre anys de ser acollit en aquesta diòcesi per a poder-hi exercir el ministeri sacerdotal. Ell portava el sol bagatge del do rebut per a servir els germans en el ministeri sacerdotal, en nom i presència de Crist pastor de la seva Església. Ell va demanar de ser acollit amb la certesa que l'Església és la gran família dels fills de Déu, i amb la certesa dels lligams d'estima i amistat entre el seu país, Ruanda, i aquesta diòcesi de Vic.

I aquesta nostra diòcesi, amb gran experiència missionera d'enviar els seus fills a tot el món per anunciar la Bona Nova de Jesucrist, es va fer acollidora del qui venia en nom de Crist, cercant la pau per a exercir el ministeri sacerdotal. I amb ell es va fer realitat que un país de missió es va convertir per a nosaltres en terra de missioners i evangelitzadors enmig dels pobles de la nostra diòcesi.

Mossèn Valens va arribar amb el cor a les mans, amb unes mans plenes de servei als germans. I el vam acollir com a germà, com a fill, com a amic, com a pare... Gràcies a tots els qui en aquest temps —massa poc temps!, perquè ens sentíem molt bé amb ell i ens plaïa la seva vida de lliurament als germans— l'heu acollit i l'heu ajudat. El seu servei era, com tots vosaltres podríeu testimoniar, humil, desinteressat, generós. La seva mirada, el seu tracte entre nosaltres han estat sempre expressió dels seu cor de sacerdot de Crist, que com ell no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir i a donar la vida per la multitud (cf. Mc 10,45).

De la conversa personal amb ell com a bisbe, sóc testimoni del seu desig de servir més i millor tots aquells que li eren encomanats en el servei pastoral. També sóc testimoni de la seva donació que es feia expressió en la pregària sacerdotal, de com cercava moments per a la pregària amb la Paraula i amb l'adoració eucarística. La seva pregària sacerdotal estava unida a la pregària de contemplació dels misteris del Crist a favor dels homes, des de la mirada de Maria, amb el rès del sant rosari. El seu neguit era com comunicar millor l'evangeli, sobretot en la catequesi. Ell era ben conscient de la diferència de cultura i de vivència religiosa i cristiana que hi ha entre la seva Ruanda natal i la nostra Catalunya. Però no hi havia en ell cap queixa, sinó estimació i donació per a poder portar als seus germans, petits i grans, ancians i malalts, una espurna de l'amor immens de Déu per la humanitat.

Ell era un bon sacerdot de Crist, que ara ha estat cridat a la presència del Pare, per a rebre el premi dels qui han estat bons servidors. El seu sacerdoci, perquè és el de Crist, perdurarà eternament. La nostra pregària l'encomana a Déu perquè usi de misericòrdia envers ell i li doni ja ara la vida eterna en la plenitud del cel. L'encomanem a la misericòrdia de Déu, foc d'amor purificador, perquè li perdoni les restes de pecat que pogués haver-hi en el seu cor i li doni el gaudi de la llum i de la vida eterna. Ho demanem a Déu, perquè així puguem tenir un intercessor davant el seu amor misericordiós a favor de tots nosaltres. Volem, preguem i esperem, confiant en la misericòrdia de Déu, que ell sigui des del cel un nostre intercessor en les contingències de cada dia, en les nostres manques de fe, d'esperança i de caritat. Si en la vida en aquest món va saber estar atent als altres, que ara també des del cel ens sigui intercessor. Així ho esperem i ho demanem a Déu.

Ha mort un sacerdot de Crist. En ell se'ns ha fet ben palesa la gran veritat que el sacerdot és sempre un do de Déu, un do sempre gratuït i immerescut. El sacerdoci dels ministres de Crist a favor de tota l'Església és un regal de Déu, que tots nosaltres, el Poble de Déu, hem de demanar humilment a Déu. El poble senzill, el poble dels pobres del Senyor sap des de la fe la grandesa del sacerdot, presència humil de Crist enmig d'ell. El poble del Senyor sap això i acull el sacerdot. El poble senzill demana humilment al Senyor el do dels sacerdots, perquè tots, especialment els pobres i els pecadors, els malalts i ancians, puguem rebre la misericòrdia amorosa que prové de mans del sacerdot de Crist. Sí, amb tota veritat, mossèn Valens ha estat un do de Déu per a la nostra diòcesi i en concret per a les parròquies en què ha servit.

Murakoze cyane dushimiye Imana. Ubuzima bwe bwatuguriye akamaro. Valens yabayeye imbuto yi ingano yapfuye kandi yatanze ubusima. Imana yamujamagaye we yitabye Imana. Déu l'ha cridat, al nostre germà Valens, i ell ha respost. En tota la seva vida va voler servir Crist, el qui és, com ell mateix ens ha dit en l'evangeli que ens ha estat proclamat, el camí, la veritat i la vida. I ara en el moment de la mort ha escoltat la crida de Déu i amb voluntat prompta s'ha abandonat a la voluntat del Pare, amb la confiança de fill. La seva vida no ha estat pas inútil. La seva mateixa mort no ha estat

pas sense sentit, quan ho mirem des de la fe. Ell ha estat cridat a ser com Crist i en Crist el gra de blat que mor i dóna fruit. La seva vida de donació als altres, des de la seva terra natal de Ruanda i en els darrers anys entre nosaltres, donarà el fruit de vida eterna a favor de la humanitat. El qui viu i mor en Crist viu per sempre i en ell dóna fruits d'eternitat.

L'encomanem a la intercessió de la Mare de Déu de Bellmunt, perquè sigui per a ell mare de misericòrdia i el porti a la presència del seu Fill, Jesús. Que el porti de la mà i li doni l'escalf de mare en el moment del judici de l'amor misericordiós, amb la certesa del perdó i la misericòrdia. L'encomanem a la Mare de Déu de Bellmunt perquè, des del seu lloc de mare que vetlla pels seus fills, guardi el seu cos en el cementiri, el lloc on dormen els cossos dels cristians en l'espera de la vinguda gloriosa de Jesús a la fi dels segles. Quan, com ens ha dit sant Pau, *això que es consumeix es revestirà d'allò que ja no es consumeix, quan aquesta existència mortal es revestirà d'aquella que és immortal, (llavors) es complirà allò que diu l'Escriptura: «la victòria ha engolit la mort». Oh mort, on és la teva victòria? On es l'agulló que t'incitava? ... Donem gràcies a Déu: ell ens dóna la victòria per Jesucrist, nostre Senyor.*

En la vida i en la mort de Mn. Valens Bisabwimana, donem gràcies a Déu per la victòria de Jesucrist, nostre Senyor, mort i ressuscitat, l'únic Senyor del món i de la història, a qui sigui donat, ara i sempre i en tot lloc, tot honor i tota glòria pels segles dels segles. Amén.